

PETUR PÓLSON
OPUS 6
ein symfoni fyrri æðrar

oyðimørkini, í landi, har ikki verður sáað” [Jer 2,2] og “Hoyr, tað rópar í oyðimørkini: “Greiðið gøtu Harrans, ruddið Guði várum veg í oyðimørkini!”” [Jes 40,3], hóska væl til ta kenslu, tú situr eftir við, tá ið tú hevur lisið savnið. Lívið og harvið kærleikin, sum stirðnar, um tey ikki verða lívgað, er greitt ein mynd, sum stendur eftir, tá ið savnið er lisið og upplivað. Í yrkingini: skal eg brotna [40] stendur m.a.: “syng sálmar í oyðimørkini / við slitnum raddarbondum / og knýt teir í himmalskt ekkó” og í yrkingini halga [annar satsur] [41]: “krossfest meg við tínum / kjøti ið dregur meg til / syndina eg ikki megni / at avnokta ella // sleppa undan / rópa meg ádam ella judas / rópa

meg hvat fanin tú vilt / men gev mær dropan / eg eri ein oyðimørk / vilst inni í mær / sjálvum”. Í seinasta ørindinum í halga sigur yrkjara-egið m.a.: “halga meg til helvitis”.

Myndir sum hesar skurra og skava blonku og poleraðu fasaduna og uppgerðin við Bibliuna og lívið uttan synd er týðilig. Yrkjaraegið hevur eisini funnið sær eina undantaksstöðu í spenninum millum himmal og helviti, sum sæst í hesum brotinum: “So eri eg tá / veðurfastur // einglar / og helvitis djevlar / syngja vøgguvísur / við gandahuldum / røddum [...] saman renna vit / í blóði, eldi og /kolandi undirgangi [...] og spælir deyðans / symfoni á okkara / spiltu æðrum”

[veðurfastur (dulciana) (44)]. Í somu yrking verður lívgevandi og lívoyðandi megin javnsett við blóð og eld, har yrkjara-egið við ongum skjóli stendur púra verjuleyst: “meðan blóð / oysir oman yvir meg / úr erva // og gløðandi lava / sleikir mínar / føtur”. Hendan myndir vísir, hvørjar kreftir savnið ger upp við, og henda uppgerð er gjøgnumförd í øllum savninum. Tað brýtur niður religiøsar sannleikar. Tað setur spurnartekin við samfelagið og tær funktiónir, tað hevur, og yrkjaraegið sættast als ikki við andsøgnina millum náttúrudriftir og moralskar konventiónir. Savnið er dapurt, moll sum tónalag, verður nevnt beinleiðis, og tað er greitt ein deyðamesa og yrkjara-egið sær fram í langtan eftir at heimurin fer til grundar. Tó er onkur litil vón at hóma onkrastaðni í savninum, sum í yrkingini Andadráttur (tema #1) [45], har hjartað, sum liggur á havsins botni, ikki heilt hevur slept vónini um at gerast hjarta aftur: “Gev fjallinum mín kropp / og lat tað anda skýmingina / niður á havsins botn // har mítt hjarta / liggur og / druknar// tí tað hevur ikki / slept allari vón um / aftur at gerast / hjarta / enn”. Vónin at gerast hjarta aftur sæst í sjálvari grafisku myndini, tí ørindið er formað sum eitt hjarta.

Samlað er Opus 6 – ein symfoni fyrri æðrar eftir Petur Pólson eitt heilskapað og væl skrivað savn, men eftir mínum tykki er tað alt ov dapurt, tað krevur mentala styrki at lesa slíkar niðurgangstónar á tættpakkaðum síðum, síðu upp og síðu niður. Tá ið tað er sagt, so kann eg ikki annað enn siga, at eg haldi savnið vera gott, tað er mettað við góðum og beinraknum máli og myndum og væl gjøgnumhugað, men hevur tó lyndi til at standa í so nógv í stað. Orðingar og myndir verða í so ofta tiknar upp aftur bert við smáum broytingum. Uppgerðin við kristindómin, kærleikan, samfelagið og einstaklingin er gjøgnumförd. Yrkingasavnið er ein intens deyðsmessa, har ein limbisk støða – eitt tigandi einki er tað svarið, sum stendur eftir: “ein følnað blóma er følnað / tað ræður um at góðtaka tað / tveita hana burtur og halda áfram // og alt er tøgð // meðan andadrátturin / ger seg til reiðar / at steðga // allur kroppurin / skelvur av spenningi // spentur millum / himmal og helviti // og alt er tøgð // alt er / tøgð” (Postludium [og alt er tøgð] [58]).